

MARCELLO POTOCCO

spet otok fig, grozdja in sonca

hvarska

Pripoved zavaluje kot morje. S kože na kožo se spreletava črna, brezkrvna muha; vztrajna kot majhna babura. Mimo, po ravni niti med gladino in morjem, se spreleti galeb, ki straši ribice brez zavetja jate. Sestradani berač, ki bo nekoč njihov ubijalec. Muha bo nekega trenutka nehala brenčati, ker jo bo nekdo počil. Ubil; morda jaz. Preveč stvari ubijam, enak kot galeb, beraški mož, ki ubija za hrano. Poln besed in sestradan povedanega. Ubijam celo besede, da lahko govorim o njih, samozadostno kot ribiči. Bedasto odgovarjam, da znam šteti samo do prstov ene roke. Zato sem nazadnje umolknil pred umirjanjem morja.

Vzel sem ga med dlani, da je izteklo med prsti nazaj vase. Rad bi izteklo skozenj, skozi ožino med dvema zemeljskima krempljema, kjer samo motor brni o življenjih, ki jih štejejo vsak dan med sončnih vzhodom in zahodom in se ne utrudijo –

Niti za tren med mušjimi krili.
tihi plavalec

Z nogami, ki se nepretrgoma premikajo,
kakor sestrice roke, da me obdrže na gladini,
nad zelenomodro temo dna, nikoli pretipanege
drugače kot s sluzastimi tipalkami alg in trav,
sesilnega bentosa. Nebo s potnimi sragicami
oblačkov, ki so ostali po dnevu namišljenega burina.
Gmota se je razkajala in predla pajkovo nit,
kamor bi ulovila neprevidne osamelce
galebov. Njihov let me ne preseneti bolj kot
trenutek, ko se po zadnjem sunku vetra
morje popolnoma umiri do naslednjega dne.
In sonce se utrujeno razpotegne
nazaj vase. Skušam živeti sredi čolnov
in pogleda na silhueto sosednjega otoka,
pravijo, da je to Brač. Srkati bičanje skal
in si misliti, da so oddaljeni žvižgi otrok
še zadnji osameli prisluh vetra.
Čez trenutek me bo zazeblo. To vem.
Vse te dneve živim med izmenjavanjem
vročine in večernega hlada brez luči.
Vse te dneve živim, kot da sem se
ustavil, skupaj s poslednjim valom morja,
s poslednjim zamahom galebjih peruti, in v daljavi
so samo grebeni makije, ki mi
nikoli niso bili namenjeni. Razen, da rastejo naprej.

Ohladitev

Na hrbtu veter z nitmi,
tankimi kot iz laksa, iz moje kože
vleče kurjo polt. A na drugi
strani sonce s trebuha izsušuje
neustavljivi vrelec potnih srag. Žge. Toda
kamen pred mano še naprej ostaja
enako nepremičen.
še zadnji veter

Deset dni sva vsak dan ležala na tem
brezčasnem obrežju ob morju. Si zakrivala oči

in spol pred soncem, se brisala pred vetrom
in previdno, neodločno korak za korakom stopala
pod površino, da bi prišla spet nazaj.
Valovi morja. Naju bodo pustili do naslednjega
leta brez izsušene kože? Se bo morje nepredušno
zaprla za sabo? Brez vere in upanja ostane tiha,
mokra zaveza s trpkostjo, plašna kakor martinčki. Čaka
na kazalce, ki počasi umirajo. Ki jih nočeva videti.
Ki nama jih ni treba videti, kadar toživa.

Zavijanje vetra je edino, kar jih
prinaša in odnaša brez najine volje.

Ruta

Ruta, ki si jo naslikala za prejšnji božič,
z ribo faroniko, ki nosi svet – tista, ki se je
prodajalcem vzhodnjaških stvari zdela preživa
za družbo njihovim ništrcem – na sebi še nosi
moj spomin, z barvami obudi trenutke brezdelja
na najini, skoraj čisto najini plaži. Rumena
je za svet, modra za morje, ki naju obdaja. Čudno,
da nočemo priznati, da nas vsak dan obdaja, čeprav
ga ne vidimo med prozorno vrečko neba in
sivorjavim gradbiščem zemlje. Med
tiktakanjem skrbno naravnanih ur, ki bi morale
zazvoniti ob isti uri in isti minuti. Pa se včasih
zgodi, da zatajijo. Nikoli ti nisem povedal,
zakaj mi je ta ruta ljuba.

Rekla sva, da jo bova dala na zid namesto slike,
zdaj pa leži zložena nad ojačevalcem, kot da bi zadrževala
prah, da se ne nabira na njem. Nadomešča nama spomin,
nekaj takega kot sanje, da bova v navešenih stenah našla
mir. Še celo, ko tók sosedinih kletvic v srčiko življenja
postavi gnev; mótiva svet z veseljem; mótiva sebe,
ker ne verjameva.

Zaradi vprašanja, ki sem ti ga dal: koliko barv nosiva midva?
Kaj si mi rekla ob njej: da bi se morje ne razklalo,
kakor pred Mojzesom, ki mu je omogočilo beg.

Tiskarski škrat

Spoštovani bralci! V prejšnji številki Sodobnosti se je škrat sodobne elektronske tehnologije hudo poigral s poezijo Marcella Potocca. Prva pesem, *hvarska*, se konča z verzom *Niti za tren med mušjimi krili*, medtem ko je *tihi plavalec* že naslov naslednje pesmi. Pesem *Ohladitev* se konča z verzom *enako nepremičen*, naslednji verz, *še zadnji veter*, pa je prav tako že naslov naslednje pesmi. Grda reč, ni kaj. Avtorju se iskreno opravičujemo.

